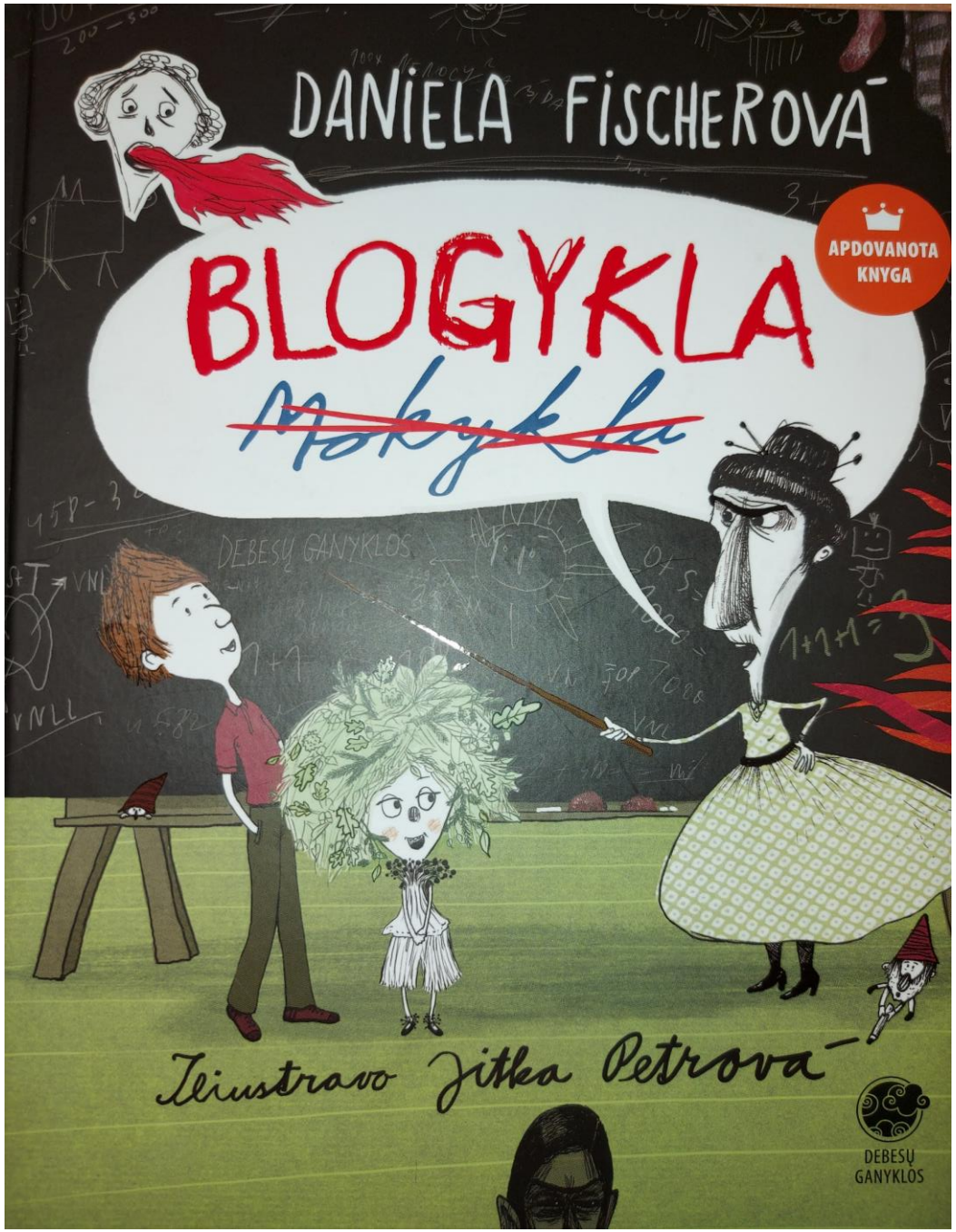

„Blogykla“ – pripažinta geriausia verstine 2020 m. knyga vaikams. Knygoje vaizduojama magiška mokykla ir tarsi apverstas pasaulis, kur geri vaikai turi tučtuojau pavirsti blogais. Tačiau vaikai to visai nenori. Ir nors juos moko blogų dalykų – gėris nugali.

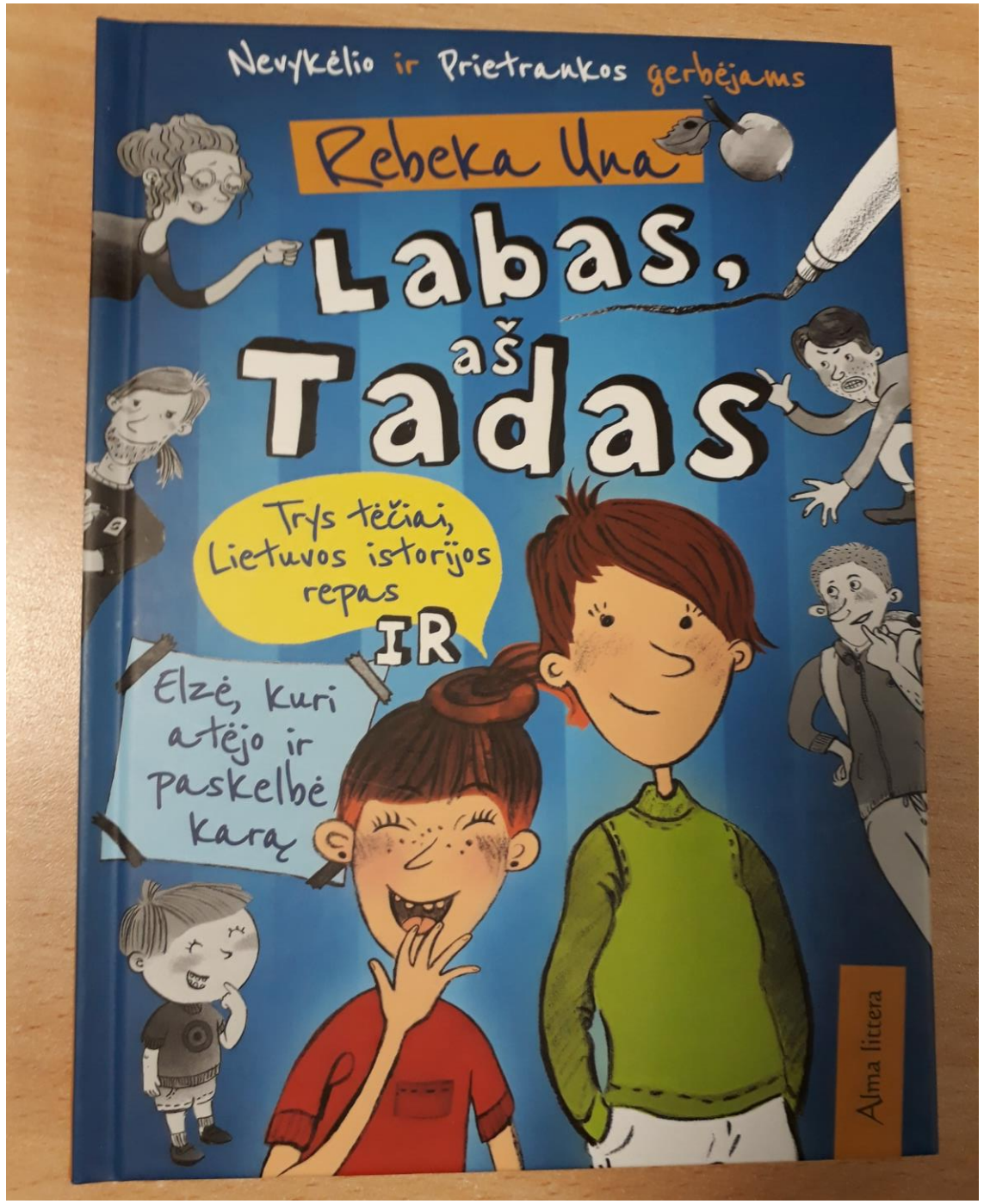
Pasakojimas gyvas, spalvingas, dinamiškas. Veikėjai ryškūs. Pvz. Tatutapė – mergaitė pasipuošusi lapu, gilėmis samanų žalumo plaukuose.

Svarbiausia – leisti vaikui būti savimi, nes jis iš prigimties yra geras.

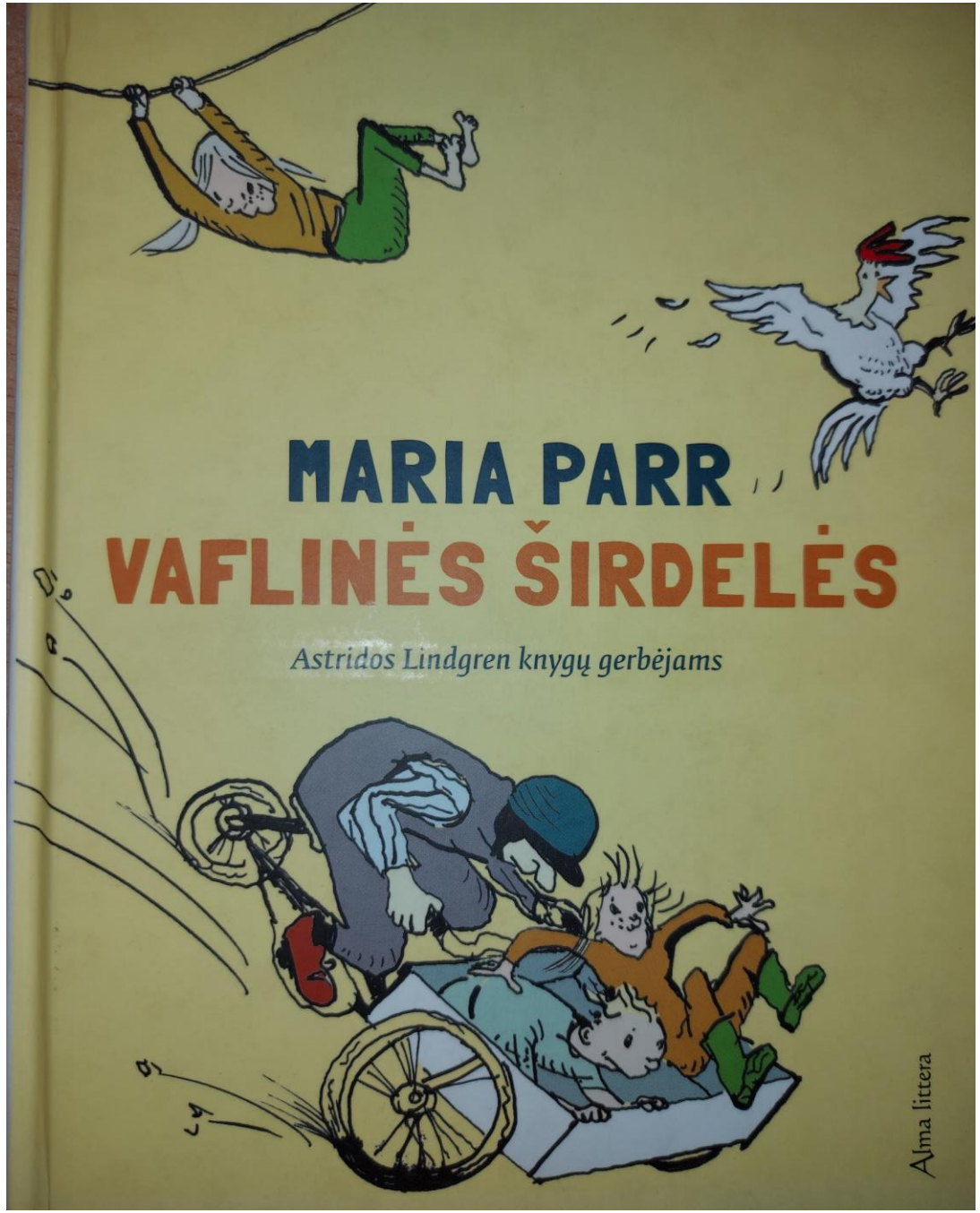

Tai buvo laikai, kai visi vaikai buvo kažkam alergiški. Vieni – vandeniui, kiti – saulei, treti – sniegui, o ketvirti – vėjui. Vedžiojo tėvai vaikus, įvyniotus į visokius skafandrus. Vieną kartą lietus sutiko mergaitę apsivilkusią skafandru, kuri buvo alergiška vandeniui. Lietui pagailo mergaitės, jis labai nusiminė, nes nežinojo lyti ar nelyti. Juk lyti buvo jo darbas. Tačiau, mergaitės įkalbėtas pailsėti, lietus sutiko eiti su ja į dykumą, kur niekada nelyja. Pakeliui jie susiduria su įvairiausiai padarais, padedančiais arba nepadedančiais ieškoti kelio. Nors dykumos ir nerado, tačiau mergaitė suprato, kad nebūtina turėti tikrą dykumą. Užtenka turėti dykumos jausmą.

Ši knyga – graži, šviesi, teigianti gyvenimą, mėgavimąsi juo istorija. Drąsa patirti pasaulio įvairovę ir grožį.

Šis pasakojimas apie pašėlusius Tado ir Elzės nuotykius. Tadas – rimtas antrokas. Domisi istorija, moka Lietuvos istorijos repą ir klausinėja prosenelio įvairių dalykų apie karą. Jis turi broliuką, nemokantį ištarti žodžio ,,terminatorius“, ir mamą, rašančią pasakas ir nevalgančią mėsos.

Bet tai dar ne viskas. Šiais mokslo metais į Tado klasę jėga įvedama Elzė, kuri visai klasei, o paskui ir mokyklai paskelbs tikrą karą. Ne vien už tai, kad niekas neatspėja piešinio ant Elzės džinsų klešnės, bet ir (ypač) už neteisingus žodžius, kad ,,mergaitės nekariauja“.

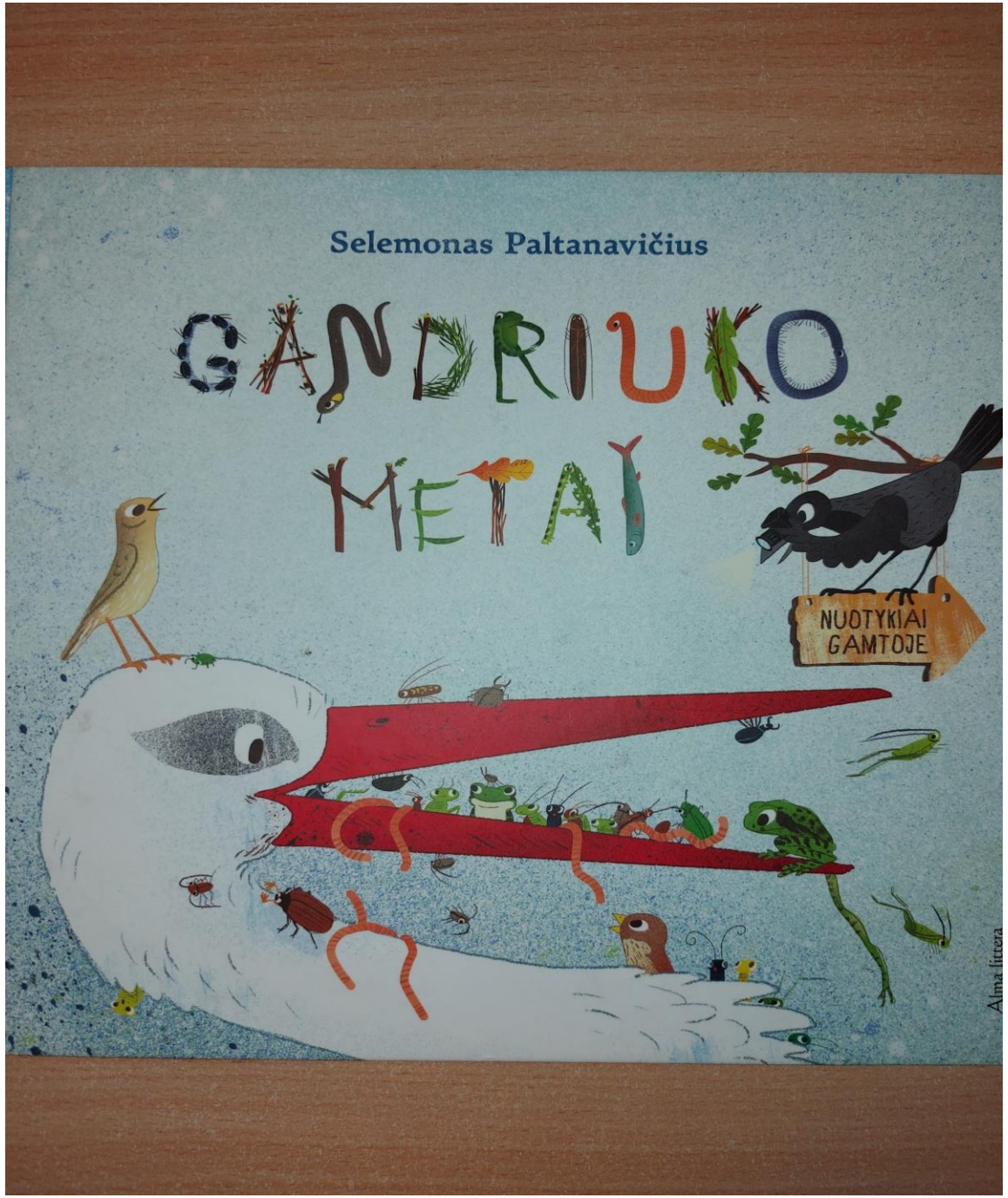

Tai jaukus, švelnaus humoro, subtilios išminties pasakojimas apie džiaugsmingus ir rimtus dalykus, draugystę ir liūdesį, apie žmogaus norą būti tikram, kad tas, kurį myli, tau jaučia tą patį. Pagrindiniai veikėjai – pradinukai Lena ir Teobaldas Rodrikas, arba tiesiog Trilė. Jie neišskiriami bičiuliai, mokosi vienoje klasėje, gyvena kaimynystėje ir kasdien kartu žaidžia. Jie niekada nenuobodžiauja ir vis prikrečia kokių nors eibių. Pasakojama ir apie abiejų vaikų šeimas, kurie būna šalia, kai labiausiai to reikia.

Tai tarsi istorijos pamoka, skirta Valdovų rūmams. Aiškiai apibrėžtas temos laukas – rūmuose gyvenę valdovai. Knygos autorės – istorikės ir žinoma dailininkė – yra savo srities žinovės.

Knyga pradedama ir baigiama šiandieniniam skaitytojui atpažįstamais vaizdais (rūmai, Gedimino paminklas, muziejaus salė). Priešlapiuose pateikiamas knygoje minimų valdovų geneologinis medis padeda skaitytojui susiorientuoti visoje knygoje. Stilingose ir ryškiose liustracijose dažniausiai vaizduojamos istorinės asmenybės ir jų aplinka. Tekstas pajvairinamas komikso intarpais.

Šioje knygoje pasakojama apie gandrą. Į jį autorius žvelgia atidžiai: nuo gimimo iki skrydžio į tolimus kraštus ir grįžimo namo. Gandriukui augant keičiasi metų laikai, daug visko įdomaus nutinka aplinkui. Pasakojama apie šventes, tautosaką, papročius ir net tolimas šalis, kurias šie paukščiai pasiekia, gandrų kaimynus ir priešus, kaip žmonės gandrams padeda ar juos tiria. Iliustracijos papildo tekstą, įdomūs faktai, skaičiai pateikiami nedideliais kiekiais – paukščių ar kitų gyvūnų kalbos debesėliais.

Devynmečiui berniukui Enrikui labai sunku netekus senelio. Senelis Rimantas jam buvo žaidimų draugas, visokiausių dalykų, taip pat ir gyvenimiškų, mokytojas, visada rasdavęs Enrikui laiko. Berniukas pasilieka prisiminimui vieną senelio daiktą – jo mėgstamus ir daug mačiusius batus. Pasirodo, jie ypatingi – su šiais batais berniukas gali skraidyti, girdėti gyvūnus, daiktus.

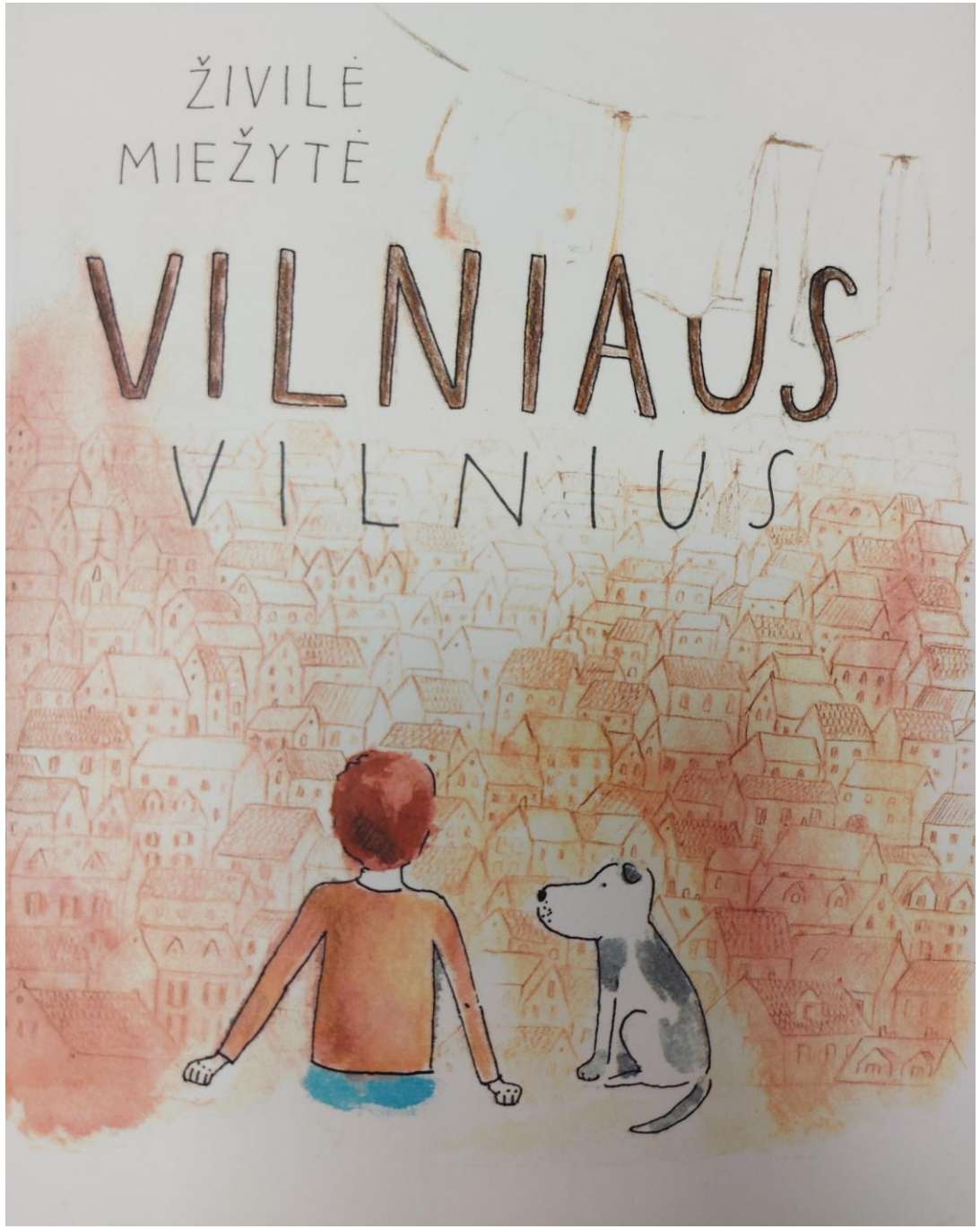
Iš pradžių dažnai naudojęsis senelio batais, vėliau Enrikas juos vis rečiau apsiauna. Po truputį jo gyvenime atsiranda draugų, labiau suartėja su namiškiais, ypač tėčiu.

Berniukas išmoksta mylėti ir branginti senelio atminimą širdyje.

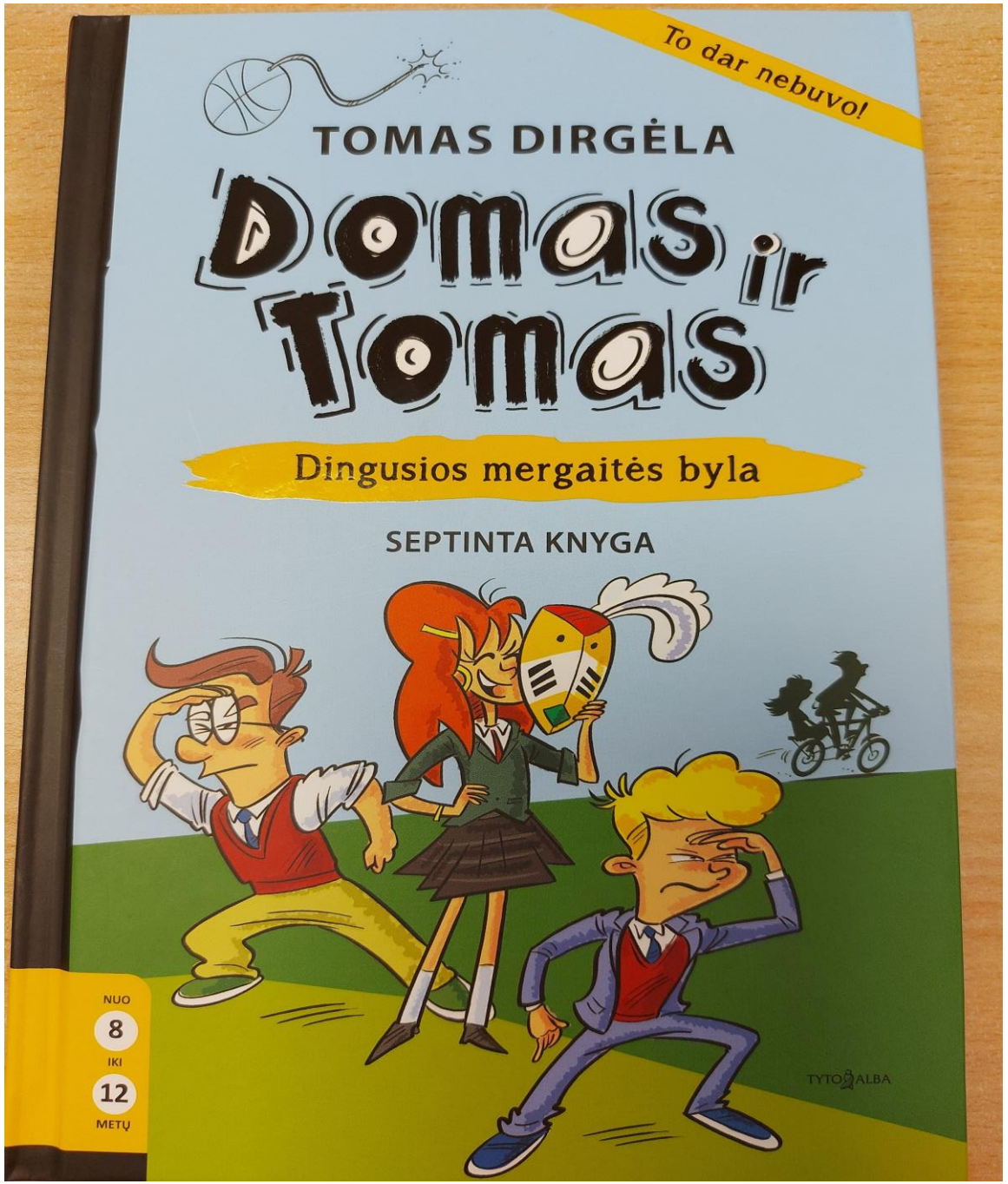

Trijų ilgų apsakymų knyga. Pagrindiniai veikėjai – 10-11 metų vaikai. Apsakymas ,,Kaip mes išgarsėjome“ – tai smagaus tempo istorija apie dvynes ir jų bendraklasį. Jie gyvena Vilniuje. Vaikai susiginčija – vienas giriasi, kita netiki, pirmasis trokšta įrodyti savo tiesą. Jie išsiruošia į Pabradės miškus ir ten pasiklysta. Patiria nuotykius ir išbandymus.

Apsakymas ,,Goda“ – apie nuovokią, jautrią, kantrią ir išmintingą mergaitę Godą. Ji gyvena su močiute, nes mama išvykusi dirbti į Angliją. Goda gyvena Fabijoniškėse, kur yra ne tik daugiabučiai namai, bet ir prekybos centrai ,,Big“, ,,Mandarinas“ ir kt.

Aštuonerių metų berniukas, vardu Gediminas, sėdėdamas ant palangės, vartė senovinę nuotraukų knygą apie Vilnių. Pro šalį ėjo, šuniukas, kuris atrodė liūdnas. Berniukas, norėdamas pralinksminti šunį, nusivijo jį, ir tarsi atsidūrė senesniųjų laikų Vilniuje. Per tą šunį jam nutiko įdomių dalykų. Gediminas sutiko Abraomą, gyvenantį Žydų gatvėje, pardavinėjantį obuolius. Pabendravo su jo šeima. Susipažino su ponu Janu, fotografu. Pamatė gatvių iškabas, parašytas įvairiomis kalbomis.

Galiausiai, bėgdamas paskui šunį, berniukas atsidūrė Šventojo Mykolo gatvėje ir sugrįžo į dabartinį laiką. O šuniuką pavadino Vilniumi.

Pasakojimas apie detektyvų Ugnės, Domo ir Tomo išaiškintą mergaitės Mildos Pavardenytės dingimo bylą.

Mokyklos direktorius, apsirikęs, kad tądien buvo balandžio 1-oji, sumanė pajuokauti ir nuo to savo sumanymo taip juokėsi, kad krisdavo tiesiog ant mokyklos kiemo takelio ir imdavo raitytis iš juoko. Tada po minutės atsikeldavo lyg niekur nieko ir toliau eidavo sau kikendamas. Visa tai matydami mokiniai ir mokytojai, pamanė, kas direktorių užpuolė nežinomos kilmės virusas. Todėl buvo paskambinta Nepaprastųjų situacijų departamentui, buvo nutrauktos pamokos ir paskelbta visų mokinių evakuacija į mokyklos kiemą. Per šią sumaištį pradingo viena mokinė – Milda Pavardenytė. Šios mokinės paiešką ir vykdė Ugnė, Domas ir Tomas.